

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ

**III Міжнародної
науково–практичної конференції**

**„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”**

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**19-20 травня 2010 року
м. Рівне**

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали III Міжнародної науково–
практичної конференції студентів, педагогів,
психологів та молодих науковців. Частина 2.
Природничо-математичний та суспільно-
гуманітарний напрями. – Рівне: РВВ РДГУ. – 2010. –
150 с.**

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – канд.іст.наук, проф., ректор – **голова оргкомітету**
Поніманська Тамара Іллівна – канд.пед.наук, проф., проректор з наукової роботи РДГУ – **заступник голови оргкомітету**;
Гон Максим Мойсейович – докт.політ.наук, проф.;
Павелків Роман Володимирович – докт.психол.наук, проф.;
Пальчевський Степан Сергійович – докт.пед.наук, проф.;
Сяський Андрій Олексійович – докт.техн.наук, проф.;
Войтович Ігор Станіславович – канд.пед.наук, доц.;
Воробйова Ірина Анатоліївна – канд.пед.наук, доц.;
Галатюк Юрій Михайлович – канд.пед.наук, проф.;
Галуха Любов Юріївна – канд.іст.наук, доц.;
Каштан Сергій Степанович – канд.техн.наук, доц.;
Максимцев Юрій Романович – канд.фіз.-мат.наук, доц.;
Павелків Віталій Романович – канд. психол. наук, доцент
Черніговець Тетяна Іванівна – канд.пед.наук, доц.;
Черній Алла Леонідівна – канд.політ.наук, доц.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 29.04.2010р.)

покладено біблійні мотиви. Даний цикл від інших ліричних творів поета відрізняється різкою контрастністю пристрастей і почуттів. На такий експеримент з біблійними темами Байрона надихнула творчість Дж. Мільтона.

Після написання ліричного циклу «Єврейські мелодії» («Hebrew Melodies») у поета не зникла зацікавленість біблійною тематикою, а саме тому він пише новий твір містерію «Каїн», де за основу бере відому легенду із Книги Буття.

Біблійна оповідь про Каїна та Авеля у різні часи і у різних народів привертала увагу митців. Факту братовбивства присвячено чимало творів, у яких утвердилося здебільшого негативне переосмислення образу Каїна. Однак, уперше ідейну та сюжетну основу біблійної оповіді було змінено, творчо інтерпретовано: син Адама та Єви зображується не як ворог роду людського, а навпаки, він шукач знань, здатних указати шлях до щастя і добра.

У Байрона біблійний образ Каїна переосмислений. Це вже не символ зла; вбивство Авеля здійснюється Каїном зі злої волі Іегови. Сам Каїн виступає в поемі як втілення людяності й доброти; підноситься кохання Каїна до Ади. Каїн – бунтар, герой, що прагне діяти в ім'я істини, добра і щастя. Коли постає питання про вибір життєвого шляху, він обирає шлях героїчної боротьби. Герой бореться проти несправедливості й деспотизму Бога, за здійснення свого морального ідеалу. Каїн Байрона, за словами дослідника Р. Усманова перший вбивця традиційної біблійної легенди [4].

Якщо розглядати «містерію» Дж. Г. Байрона «Каїн» в аспекті інтертекстуальності, то аналогію цього твору можна знайти лише в англійській літературі того часу в творчості П. Б. Шеллі. Звертаючись до біблійних образів (що приваблювали його ще з часів «Єврейських мелодій»), Дж. Байрон торкається в «Каїні» проблеми, подібної до тієї, яку П. Б. Шеллі заново переосмислює в своєму «Звільненому Прометейі».

«Прометей» самого Байрона в деякій мірі можна розглядати як початковий начерк ідейного задуму «Каїна». Якщо в «Прометейі» мова йде про титана, що поцупив у богів вогонь на благо людей, то в «Каїні» в образах самого Каїна і Люцифера, який відкриває йому таємниці світобудови, змальовуються образи непокірних бунтівників, які протиставляють божій тиранії свою жагу до знань, прагнення вільного існування.

Варто зауважити, що реабілітація образу Каїна почалася іще до Байрона. У 1798 році з'являється поема С. Кольріджа "The Wanderings of Cain", і, як зазначає Т. Потницька, Кольріджів Каїн викликає співчуття [3; с. 153]. Автор зміщує акценти традиційного сюжету, вказуючи на всю глибину страждань і відчуття провини через убивство Байрон майже не змінює біблійної основи. Наприкінці поеми ми бачимо досить близький до тексту Святого Письма переспів; поет лише поглиблює внутрішні протиріччя, що розшарпують Каїнову душу.

Список використаних джерел

1. Байрон Дж. Г. Вибрані твори. Під ред. Ю.М. Кондратова. – К.: Дніпро, 1979. – 566 с.
2. Барт Р. Від твору до тексту // Антологія світової літературно-критичної думки ХХст. / За ред. М.Зубрицької – Львів: Літопис, 2002. – С. 418
3. Потницька Т. Романтический миф о Каине (Мистерия Байрона "Каин") / Т. Потницька // Біблія і культура: Зб. наук. статей. Вип. 1. – Чернівці, 2000. – С. 152–156.
4. <http://www.philology.ru/literature3/usmanov-81.htm>

РОМАНТИЗМ ЯК ЛІТЕРАТУРНИЙ НАПРЯМ

**Левчишин Марія, студентка, Михальчук Н.О., канд.психол.наук, професор
Рівненський державний гуманітарний університет**

Історія виникнення. Починаючи з останнього десятиліття XVIII ст. і в першій третині XIX ст. у європейських країнах виникає і швидко утверджується романтизм. Його поява і розвиток зумовлені багатьма чинниками: естетичними, світоглядними, суспільно-політичними.

Елементи романтизму простежуються вже у творах неокласицизму, який панував у літературах деяких європейських країн з другої половини XVIII ст. Хоча романтизм і виник на ґрунті класицизму, він став запереченням його естетики. Романтики спростували будь-які канони в мистецтві, зокрема правило трьох єдностей, жанрову ієрархію, статичність характерів, домінування якоїсь однієї риси при зображенні образів, регламентацію мови тощо. На відміну від класицистів романтики висунули ідею про абсолютну свободу митця, його творчу волю й незалежність від усіляких обмежень у літературній праці. [1; 15]

На формування романтизму вплинули й досягнення сентименталістів, особливо їх увага до внутрішнього світу особистості, культ природної людини, проголошення пріоритету почуттів над розумом.

Розглядаючи історію виникнення романтизму, не можна обійти й здобутки письменників доби Просвітництва, зокрема Гете і Шиллера. У їхніх творах формуються елементи романтичної естетики. Вони зробили значний внесок у відтворення складного й багатогранного життя людини, возвеличили силу її духу, могутність розуму в осягненні світу й природи, утверджували волю особистості та вагому роль мистецтва, творчості.

Великий вплив на філософію романтизму справив ідеалізм І.Канта та Й.Г.Фіхте, а також ідеї Ж.Ж.Руссо про протиставлення природи й цивілізації, людини «природної» й людини «культурної» (тобто такої, що зазнала ганебного впливу цивілізації) та Ін.

Романтизм як літературний напрям зазнав і суспільно-історичних впливів. Звісно, література розвивається передусім за власними, іманентними законами, проте не можна не враховувати й тієї суспільно-історичної ситуації, що склалася на той час.

Серед найважливіших подій епохи слід назвати Французьку революцію (1789 – 1794). Високі ідеї якої не справдилися. Замість суспільної рівності був встановлений жорстокий терор. Духовні цінності поступилися владі грошей, буржуазному розрахункові.[2;56]

Звичайно, це не могло не викликати протесту в письменників. Побачивши, що інтереси людини й моральні пріоритети всього людства зневажає, вони, всупереч реальній дійсності, утверджували цінність особистості, її право на вільне життя. Не знайшовши в реальному світі бажаної гармонії, романтики створювали власний художній світ фантастики, екзотики, минулого, намагаючись з позиції уявленої ними художньої реальності осмислити глобальні проблеми буття особистості та світу. Це був особливий засіб художнього мислення, що відзначався універсальністю й філософічністю. Звісно, романтиків хвилювали певні історичні події та явища, але вони вміли узагальнювати їх

так, що вони набували значення не лише для конкретного народу в конкретний період, а для всього людства й світу загалом. Всезагальність мислення – характерна риса романтичного світосприйняття.

Основні ознаки романтизму. Передусім, зазначимо, що немає сенсу шукати якусь одну визначальну рису романтизму, усі його ознаки значущі по-своєму, а досягнути це складне й багатогранне явище можна тільки цілісно, у комплексі усіх його проявів.

Поміж інших літературних напрямів романтизм вирізняє передусім суб'єктивна природа творчості. Романтики заглиблюються у внутрішній світ особистості та намагаються передати приховані порухи людської душі. Об'єктом романтичної літератури є не навколишня дійсність, як це було, наприклад, в просвітницькому реалізмі чи класицизмі, а людина як суб'єкт, неповторна індивідуальність. Почуття й переживання людини тут завжди на першому плані, а якщо вони й зображають реальні явища і події, то роблять це насамперед з погляду особистості, її бажань, мрій і прагнень. Романтики зробили акцент не на зображенні світу, а на вираженні свого ставлення до нього, до природи, до вічних проблем буття.

Великого значення романтики надають зануренню у світ підсвідомого, ірраціонального, таємничого. У їхніх творах чимало містики, фантастики, які допомагають розкрити приховані душевні колізії. Людина для них – таємниця, до кінця ще не розгадана. Вона живе внутрішнім життям духу, яке оспівується митцями. Возвеличення «буття духу» є однією із визначальних рис романтизму. Романтична свідомість характеризується також зміною ставлення до світу. Якщо в попередні віки світ у мистецтві поставав у завершених і досконалих формах, то у романтиків він представлений як живе і рухливе ціле: цей світ розмаїтий у своїх проявах, мінливий. Тут усе пов'язане одне з одним, і людина є невід'ємною частиною цього світового руху. Грандіозні описи природи, боротьба різних стихій, протиборство «дня» і «ночі», контрастні образи передають напругу, що панує у світі. Цей вічний рух і взаємозв'язок усього з усім і становить таїну світу, яку намагаються розгадати романтики. Вони прагнуть проникнути в глибини світового буття, пізнати внутрішню сутність подій та явищ. Проте таємниця світу так і лишається остаточно не розгаданою, тому у романтичних творах багато недоказаного, загадкового, що дає простір читацькій уяві.

Усталеною в літературознавстві стала думка стосовно протиставлення двох світів у романтизмі – дійсного (реального) та уявного (ідеального). Проте вона є відносно справедливою.[2; 59]

Справді, романтичний герой творить світ своєї уяви, ідеалів, відмінний від світу реального, сповненого суперечностей і трагізму. Героя не влаштовує буденна дійсність, недосконалість навколишнього світу, моральна ницість людства. Однак він не тікає від дійсності, а намагається перетворити її силою своєї уяви, думки, фантазії, тобто одухотворити світ. Цей процес одухотворення суттєво впливає на розуміння стосунків між двома світами в романтизмі. Тут, напевно, слід говорити не про протиставлення, а про співіснування, взаємопроникнення, взаємовплив. Прагнучи долучитися до таємниці світу, романтичний герой опановує дійсність (хоча й не приймає її) духовно – через власне «я».

У зв'язку з цим людина в романтичних творах показана не тільки як неповторна індивідуальність, а як історична особа. Дійсність, історичний рух можуть не сприйматися романтичним героєм, але він належить цьому рухові, є його часткою і прагне сам проникнути в глибинні процеси світу.

Велику роль у романтичних творах відіграє іронія, яка виконує різноманітні функції. З одного боку, вона є вираженням звільнення людського духу, здобуття внутрішньої свободи, а з іншого – допомагає героєві тверезо оцінити недосконалий світ, побачити його й себе у реальному вигляді.[3; 44]

Сутність романтизму становлять вічні питання: сенс буття, кохання, воля, стосунки між людьми, таємниці природи тощо. Ці глобальні проблеми вимагали й особливої поетики.

Характерною особливістю романтизму як художньої системи є використання символіки, яка дозволила митцям говорити про проблеми, важливі для всього світу й людства. Символ, на відміну від тропів, не містить у собі прямого зіставлення предметів та явищ, він є вираженням глибинної сутності певного об'єкта через суб'єктивне сприйняття. Символ якнайкраще втілює особистісне ставлення до світу і пошук того прихованого смислу, що містить у собі цей світ. Символ є знаком потаємного змісту, що винайшла особистість через себе у світових процесах. Символіка слугувала у творах романтиків відображенню тієї таїни, яку вони вбачали в людині та світі.

Пристрасть до символіки визначала високий рівень абстракції романтичних творів. У зв'язку з цим можна говорити про інтелектуальність мистецтва романтиків, але водночас їхнє мистецтво відзначалося й великим емоційно-експресивним потенціалом. Поєднання інтелектуального та емоційно-експресивного начал дало плідні наслідки. Шедеври романтиків нерідко називають «поезією думки та почуття». Через почуття митці прагнули впливати на душу й серце, а думка пробуджувала в читачах бажання розібратися в основах людського буття.[3; 47]

Характерною для романтизму була й поетика контрастів. Через контрасти митці показували протиборство різних начал у світі, внутрішні конфлікти особистості, несумісність високих ідеалів з буденною дійсністю, недосконалістю людства тощо. Контраст стає структуротворчим принципом у романтиків, який організовує образну систему, простір і час, систему тропів та ін. Контраст був вираженням того буремного й бентежного духу, що визначав пафос романтизму.

Шукаючи нові шляхи розвитку мистецтва, романтики зверталися до національних традицій, фольклорних засад.

Отже, романтизм утвердив цінність людської особистості, багатство її внутрішнього світу, право на вільне життя, здатність одухотворювати світ. Водночас романтики змінили своє ставлення до дійсності. Протиставивши їй світ більш досконалий і гармонійний (ідеальний світ романтичного героя), вони водночас прагнули досягнути таємниці буття, вічного руху, що відбувається в історії, природі, суспільстві. Поетику романтизму визначають різноманітні контрасти, багатство символіки, звернення до фольклору та міфології, романтична іронія та ін. Усе це дає підстави говорити про романтизм як про справжній художній переворот, який відбувся у Європі наприкінці XVIII – на початку XIX ст.

Романтичний герой. Герой романтизму принципово відрізнявся від героїв попередніх епох. Романтики відкрили нові духовні виміри особистості. Вони поставили людину в центр світобудови і показали, що людина сама є величезним і розмаїтим світом, безмежним у своїх проявах. Романтичний герой переймається глобальними питаннями буття, його хвилює передусім не власне існування, а життя всього людства. Він бере на себе увесь тягар

філософських, морально-етичних і суспільно-історичних проблем світу. У цьому плані образ романтичного героя є всезагальним, універсальним, бо він втілює ідеї романтиків про величезні можливості людського духу в пізнанні світу. Романтичний герой пізнає не розумом, а душею, серцем, інтуїцією. Він тонко відчуває духовну атмосферу епохи, він належить їй і водночас зазирає за межі реального – у світ можливого. Образ героя у романтизмі наділений величезною творчою силою. Він здатен не тільки осягати дійсне, а й творити у своїй уяві безліч нових світів, де його душа тільки й може жити. Особистісний, внутрішній світ романтичного героя підноситься митцями на досить високий щабель, навіть вищий за реальну дійсність, бо саме тут відбувається реальне життя людини, тут вона живе й дихає на повні груди, тут, у своєму власному світі, вона є врешті-решт сама собою, вільна й не залежна від будь-яких обставин та умов.[3; 49]

Природа у романтизмі. Романтики бачили у природі не «породження своєї безладної уяви», а «абсолютну реальність» (Л.Тк). Природа для них – не об'єкт підкорення, а поклоніння. Вона – взірць гармонії, живого й розмаїтого буття, рухливої і органічної цілісності. Водночас природа – осереддя потаємних, стихійних, суперечливих сил, втілення одвічної таємниці світу.

Список використаних джерел

1. Безвершук Ж.О. Історія і теорія світової та вітчизняної культури. – К., 1991.
2. Наливайко Д.С., Шахова О. Зарубіжна література ХІХ століття. Доба романтизму. – К., 2002.
3. Ніколенко О.М. Романтизм у поезії: Г.Гейне, Дж.Байрон, А.Міцкевич, Г.Лонгфелло. – Харків, 2003.

БІОГРАФІЗМ НОВЕЛ ЕРНЕСТА ГЕМІНГВЕЯ

**Магас Оксана, студентка, Воробйова Л.М., канд.філ. наук, професор
Рівненський державний гуманітарний університет**

Ернест Гемінгвей є видатним американським письменником, нобелівським лауреатом. Його стиль упродовж багатьох років привертая увагу критиків. Вони відкривали в ньому все нові й нові риси. Творчість Ернеста Гемінгвея і, зокрема, його новели суттєво вплинули на численних митців Європи та Америки, стали об'єктом дослідження багатьох літературознавців і критиків, зокрема Б.О.Гіленсона, Б.Т.Грибанова, Т.М.Денисової, І.О.Кашкіна, Ю.Я.Лідського та інших. Саме їхні праці слугували теоретичною основою нашого дослідження.

Критики включають Гемінгвея у престижний список “письменників, про яких найбільше пишуть”. Але більше уваги звертається на романи письменника, його ж новели вивчені ще недостатньо. Цим і обумовлюється актуальність нашої наукової розвідки, метою якої є саме аналіз новел Ернеста Гемінгвея в проблемно-тематичному та жанрово-композиційному аспектах, характеристика мікросередовища та культурного фону в них та вмотивування, спираючись на біографічний метод, реального підгрунта новел письменника.

Новели Ернеста Гемінгвея неможливо відділити від його біографії, хоча ця біографія, природно, постає перед читачем художньо-осмисленою і художньо-переробленою.

Збірку новел “В наш час” більшість дослідників вважає наскрізь автобіографічною. Нік Адамс – центральний герой багатьох новел – це і є сам письменник. Гемінгвей розвивається, мужніє і змінюється разом з автором. Раннє зіткнення з фізичним стражданням і смертю (“Індіанське селище”), складна атмосфера сумних, сірих буднів у батьківському домі (“Лікар та його дружина”), гіркий осад, який залишився після першого невдалого кохання (“Щось завершилося”, “Триденна негода”), знайомство з жорстокістю світу (“Чемпіон”) – ось головні моменти важкого шляху змужніння Ніка Адамса – духовного двійника самого письменника.

У наступних збірках “Чоловіки без жінок” і “Переможець не отримує нічого” у деяких новелах знову з'являється Нік Адамс, який схожий на зрілого Ернеста Гемінгвея. Загалом, у порівнянні зі збіркою “В наш час”, концепція нових творів письменника стала набагато песимістичнішою.

Саме тому, вивчаючи художній світ новел Гемінгвея, варто звернутися до поняття “біографізм” у літературі. Біографізм тлумачиться як комплекс літературознавчих понять, що мають відношення до життєвого шляху письменника та його творчості.

Проблема зіставлення реального життя і втілення його у творах завжди цікавила критиків, які вивчали творчість Гемінгвея, даючи привід для багатьох мінливих тлумачень, які зводилися навіть до повного отождоження автора з його героями. Проте сам Ернест Гемінгвей вважав, що життя потрібно вивчати і лише тоді створювати своїх власних героїв... “Мені ніколи не доводилося вибирати героїв, адже вона самі мене обирали” [2, с.269].

Ернест Гемінгвей багато і детально писав про своє дитинство і юність. Герой майже всіх новел – Нік Адамс. Саме його Ернест Гемінгвей зробив своїм alter ego, йому передав свої спогади, роздуми та відчуття. Звичайно, що неможливо повністю отождоженити літературного героя з автором, але прями й безперечні збіги деталей біографії Гемінгвея дають право використовувати їх в тих випадках, коли документальні витoki підтверджують ці збіги.

У новелах Ернеста Гемінгвея з їх автобіографічною основою відбивається мікросередовище письменника. В нашому дослідженні ми вважаємо можливим скористатися цим термінологічним поняттям, під яким прийнято розуміти комплекс конкретних умов існування особистості, в основі якого лежить мала і стабільна соціальна група: сім'я, рідня, сусіди, коло близьких і знайомих людей. Базуючись на цій основі, мікросередовище являє собою “єдність особистих і духовних елементів предметно-речового середовища, які оточують людину в побуті і з якими вона взаємодіє” [3, с.18]. Одним із компонентів літературного відображення мікросередовища є група персонажів, які об'єднані довготривалими міцними зв'язками (сім'я, дружня компанія і т.д.), або короткотривалою ситуацією (попутники, сусіди по готелю і т.д.).

Новели Ернеста Гемінгвея базуються на його життєвому досвіді, на його спогадах. У всіх цих спогадах задіяні його батьки, адже відносини Гемінгвея з сім'єю були досить складними. Вони хвилювали його впродовж усього життя, тому й не дивно, що ці хвилювання відбилися в його творчості.

У ранніх новелах Гемінгвея зображений будинок батька, провінційного лікаря, а також атмосфера сумних, сірих буднів, образ слабохарактерного чоловіка (батька Гемінгвея) та жінки деспота (матері Гемінгвея) (“Лікар та його дружина”). Але, водночас, Ернест Гемінгвей зображує батька і як майстра своєї справи (“Індіанське селище”).

Отже, в новелах Гемінгвея ми бачимо групу персонажів, які об'єднані довготривалими міцними зв'язками (сім'я – батько, мати). Письменник зображує щоденну рутину, а, як відомо, концепція стабільності є характерною і

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Волошин М.О., Волошин О.М. Дилатометричні та в'язкопружні властивості полімерних металонанокомпозитів	3
Килюшик Тетяна, Воловик Г.П. Аналіз чисельності метеликів роду COENONYMPHA на території Білоозерського масиву Рівненського природного заповідника.	4
Гроголь Святослав, Нечипорук Ірина. Хімічне розпізнавання речовин за допомогою сенсорів.	5
Кошицький В.В., Ковальчук Іван. Безвідходні технології в сільському господарстві.	6
Кущеріб Тетяна Миколаївна. Риюча діяльність ссавців як чинник, стимулюючий процеси ґрунтоутворення.	7
Макєєва Діана, Яремчук Дарина, Демчик С.П. Знаходження нестационарної теплопровідності всередині плоскої стінки.	8
Малежик Петро, Січкач Т.Г. Термомеханічні властивості епоксидних композитів, наповнених нанодисперсним алмазом.	10
Філіппова Лариса Валеріївна. Вивчення фізико-хімічних властивостей в реакції окиснення СО на Fe-Mn оксидних системах.	10
Цегельник Юлія, Лопаткін Р.Ю. Генерація квазімонохроматичного рентгенівського випромінювання за допомогою сфокусованого пучка протонів.	12
Адамчук Анна, Бишук Віталій, Панай Ольга, Вороницька В.М. Розробка web-сайту факультету математики та інформатики РДГУ.	14
Андросов В.И., Данич В.Н. Модель информационно-управленческой архитектуры организации и защита информации.	17
Гаврюсєва Д.М., Вороницька В.М. Розробка мультимедійної НКП «Векторна комп'ютерна графіка».	18
Мельник Павло, Пожидаєв В.Ф. Розробка комп'ютерної моделі для проведення чисельних експериментів по вивченню тягово-динамічних характеристик тягового рухомого складу.	18
Опанасюк О., Петрівський Я.Б. Чисельні експерименти по реалізації методу регуляризації Тихонова із застосуванням одного із сучасних програмних продуктів комп'ютерної математики Mathcad.	20
Пастушок І. В., Подляшаник Л. А. Узагальнення результатів розв'язку задачі Колмогорова-Нікольського на різних класах функцій.	21
Придюк П.І., Петрівський Я.Б. Розробка експертної системи діагностування комп'ютерних засобів.	22
Романюк С. М., Соколовська О.П. Автоматизація знаходження багатofакторних регресійних моделей.	25
Сірець О. В. Динаміка нелінійної динамічної моделі Солоу для випадку лінійно-однорідної виробничої функції.	26
Файчук О.О., Сяська Н.А. Метод математичного моделювання як один із засобів розвитку творчих здібностей учнів під час розв'язування планіметричних задач.	27
Ярошак Роман, Батишкіна Ю.В. Розробка он-лайн гри для мобільних телефонів на платформі JAVA.	29

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Абрамчук Катерина, Шеретюк В.М. Особливості діяльності німецької окупаційної системи вербування та депортації на Волині в 1941 – 1945 рр.	30
Андрєєва Анастасія. Торгівельна конкуренція як головний конфліктогенний чинник у відносинах між Англією та Нідерландами (XVII ст.).	32
Бондарець Олександр, Сєверова О.В. Специфіка російського лібералізму в концепції Б.М. Чичеріна.	33
Віруцька Світлана, Постолюк Р.М. Уряд Румунії в контексті подій «Празької весни».	35
Генега Ірина, Троян С.С. Зовнішня політика Російської федерації 1990-х рр.: пошук стратегії.	36
Головіна Кароліна, Давлєтов О.Р. ВДМ – від «сестринських громад» до єдиної державної організації для дівчат у Третньому рейху.	38
Гуменюк Олеся, Кукурудза А.В. Релігійна домінація у франко-візантійському суперництві VIII-IX ст.	39
Давидчук Сергій, Савчук П.О. Україна-Ізраїль: співробітництво на рівні силових структур.	41
Данильчук Тамара. Франко-німецьке протистояння у форматі Марокканської кризи 1905-1906 рр.	42
Доценко Катерина, Давлєтов О. Р. Ідея об'єднаної Європи: зарубіжна історіографія.	43
Дудка Наталія, Давидюк Р.П. Від УНДО до ФНС: причини радикалізації політичної платформи Дмитра Паліїва.	45

Євсович Роман, Сєверова О.В. Благодійність у Росії в 2-й пол. XIX – поч. XX ст.: традиції та особливості.	46
Звягіна Олександра, Давлетов О. Р. Ідеологія неонацизму в сучасній Україні.	48
Зущенко Оксана, Карпухіна Тетяна. Міжнародна реакція на голодомор 1932-1933 рр. в Україні. 49	
Івчик Наталія, Гон М. М. Питання прававласності поляків та євреїв у південно-західному краю Російської імперії другої половини XIX століття.	50
Ісаченко Вікторія, Побірченко Н.С. Павло Гнатович Житецький – фундатор української педагогічної думки другої половини XIX – початку XX століття.	52
Капустін Г.М., Стоколос Н.Г. Організація та проведення ювілейних святкувань, як одна із форм місіонерської діяльності братств на Волині в другій половині XIX – на початку XX ст.	53
Капустін К.М., Моця О.П. Проблема розвитку південноруських земель у післямонгольський час в дореволюційній історіографії.	54
Козачук А. А. Ставлення української еліти щодо процесу інкорпорації Гетьманщини до складу Російської імперії в I пол. XVIIIст.	56
Колегова Диана, Панкова Вікторія. Політика разрушений: взгляд истории.	58
Кривобороденко Сніжана, Міняйло І. В., Волков О.Г. Критика кантівської теорії О.О. Козловим та простір і час історії.	58
Литвиненко Наталя, Нестеренко Л. О. Науковий спадок І. В. Луцицького.	59
Лукащик Ганна, Савчук Петро. Зовнішньополітична доктрина СРСР у 20–30-і рр. та Німеччина 60	
Мишков В. Я., Шугаєва Л. М. Становище громад старообрядців в сучасній Україні: проблеми та перспективи розвитку.	61
Міюц Ю.В., Давлетов О.Р. Перебудова шкільної освіти у Третньому рейху (1933-1939 рр.): на прикладі діяльності Орденсбургів.	63
Паврозник Тетяна, Давидюк Р.П. Протиріччя у партії „Сельроб” напередодні та в умовах парламентських виборів 1928 року у Польщі.	65
Писцьо Віталіна Романівна. Репатріація українських громадян вивезених на примусові роботи до Німеччини.	66
Процюк Віктор, Шеретюк В. М. Анархізм Нестора Махна як унікальна національна складова анархістського руху Російської імперії.	68
Радовенчик Тарас. “Київська наступальна операція” в планах німецького командування.	70
Романчук Тетяна, Гон М. М. Особливості національної консолідації у повоєнній Німеччині.	72
Самсонюк Т., Гон М. М. Особливості ведення слідства органами НКВС стосовно членів ОУН у 1939-1941рр. (на прикладі архівно-слідчих справ Державного архіву Рівненської області).	73
Сейтумерова Э.З., Зарединова Э.Р. Историческое наследие крымскотатарского народа: традиции и современность.	75
Столярчук О.Ф., Галуха Л.Ю. «Острозька Біблія» - особлива духовно-літературна пам'ятка українців.	76
Стрільчук М.С., Савчук П.О. Основні етапи формування колоніальних імперій європейських держав.	77
Троян Віктор. Проблема європейської ідентичності в основних концепціях пан'європеїзму.	79
Харковець Анна, Гон М. М. «Расовий концепт націонал-соціалізму: теоретичні аспекти та практичне втілення».	81
Хромов Пётр, Семёнова Н.В. Изучение в Украине и России национально-освободительной борьбы ОУН и УПА 1939-1954 гг.	83
Виперайленко Ірина, Котова Л.В. Підвищення рівня зайнятості молоді на вітчизняному ринку праці.	84
Говоров Н.П. Поколение информационного скольжения.	86
Ілляк Олексій. Проблеми професійної орієнтації та зайнятості молоді на ринку праці України.	87
Лялина А.И., Андреева-Лялина З.В. Украина и Европейский Союз: проблемы евроинтеграции.	89
Наумов Андрій. Політична культура сучасної української молоді: стан і перспективи розвитку.	91
Слабчук Т.А. Особливості та проблеми формування інституту жіночого політичного лідерства у сучасному політичному процесі України.	92
Українець В. О., Гон М. М. Етнічний екстремізм – теоретичний аспект.	93
Shkolenko Dar'ya, Suleimanova V.R. Some problems and tendencies of english semantics.	94
Антончук Анна, Воробйова Л.М. Концепція людини і світу в творчості Ернеста Хемінгуея.	95
Байло Ю. Лінгво-методичні основи тестування з іноземної мови у Вищих навчальних закладах.	96
Бражук В. Рефлектирующий герой в пьесе А. Вампилова «Утиная охота».	97
Дячук Оксана, Середюк Л.А. Використання мультимедійних технологій у вивченні німецької мови.	98
Катеринчик Юлія, Середюк Л.А. Художня майстерність Гете у філософській драмі «Фауст».	100
Козлюк Н.В., Михальчук Н.О. Характеристика фабульного тексту з погляду його діалогічності.	101
Коробчук Віталія, Воробйова Л. М. Художній світ новел Джека Лондона.	103

Кудрєвич Юлія, Фрідріх А.В. Семантико-структурні та стилістичні особливості фразеологічних одниць сучасної англійської мови на позначення «характеристика людини»	105
Куценко Анастасія, Воробйова Л.М. Інтертекстуальні явища у творчості Дж. Г. Байрона.	108
Лєвчишин Марія, Михальчук Н.О. Романтизм як літературний напрям.	109
Магас Оксана, Воробйова Л.М. Біографізм новел Ернєста Гемінгвея.	111
Маландюк Тєтяна, Ярута Н.П. Some peculiarities of Charles Dickens' individual literary style in the novel "Bleak house"	112
Михальчук Н.О., Забава М.М. Компаративний аналіз драматургії В.Шекспіра та Б.Шоу.	114
Міхєнєко Оксана, Зубієлевич М.І. Розвиток іншомовної комунікативної культури учнів молодших класів засобом інтегрованих занять з англійської мови.	115
Назарук Анна, Серєдєк Л.А. Концепт „жінка” в німецькій фразеології.	116
Плєвако Наталія, Бігунова С. А. Особливості писемних текстів різних жанрів побутового стилю (на матеріалі англійської мови).	117
Попик І.О. Прояви творчої ідентичності Б.Бойчука у збірці „Третя осєнь”.	119
Рачок Вероніка, Фрідріх А.В. Компаративний аналіз структурних та семантичних особливостей колоративних композитів української та англійської мов.	120
Сичова Анна, Фрідріх А.В. Функціональні особливості інтертекстуальності у творах Д.Брауна («Код да Вінчі», «Ангєли і Дємони»).	123
Сузанская Т.Н. Некоторые особенности эволюции материнской темы в истории русской литературы XIX-XX вв.	125
Базик Людмила, Костюк Л.К. Відродження писанкарства та його популяризація на сучасному етапі.	127
Бєнєщук Руслан, Савчин Л.М. Розвиток художніх потреб дітей на заняттях у хореографічному колективі.	128
Димченко Сергій. Педагогічна взаємодія викладача та студента у процесі навчання гри на ударних інструментах.	129
Карєва Єкатєрина, Дубинина Д.Н. Использование нетрадиционных техник рисования в работе с детьми, имеющими речевые нарушения.	131
Ковалєнєко Анна, Аксьєнова І. Ю. Стилїзація хореографічного твору як формотворчий процес (на прикладі діяльності дитячого хореографічного колективу).	132
Ковбарь Ольга, Волошина Л.П. Становлення балетного мистецтва в Україні (20-30-ті рр. XX столїття)	133
Комисарук Татьяна, Горбатова Е.В. Использование игровых приемов в изобразительно-творческой деятельности старших дошкольников.	135
Лапсьюк Надія, Горбачук Р.Л. Танець модерн як засіб вираження психологічного стану танцівника.	136
Лєгка Алїна, Аксьєнова І. Ю. Роль Іржі Кїліана у сучасному хореографічному мистецтві.	137
Мєльнїк Тєтяна, Волошина Л.П. Історія розвитку та становлення хореографічного мистецтва Рівненщини.	139
Мєльнїчук Олена. Модернізм в українській драматургії кінця XIX – початку XX столїття.	139
Омєлящїк Інєсса, Горбатова Е.В. Развитие изобразительного творчества детей старшего дошкольного возраста.	141
Сидорик Тєтяна, Голод І.В. Роль ілюстраторів часопису «Будяк» у розвитку сатиричної графіки Львова у 20-х роках XX ст.	142
Чернігєвєць Т.І. Функціонування дитячого фольклорно-ігрового дозвілля в контексті сучасних глобалїзаційних процесів.	144
Чернігєвєць О. Класична музика – ефектний засіб психотерапії (аналітичний огляд інформаційних матеріалів).	145
Гєккєль А.В. Вплив творчості Тараса Шевченка на розвиток хореографічного мистецтва в Україні.	145
Яцьюк Ганна, Лобан Т.Й. Тренаж в системі підготовки виконавця народно-сценічного танцю.	146
ЗМІСТ	148

Наукове видання

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**Матеріали III Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців**

**19–20 травня 2010 року
м. Рівне**

Відповідальний за випуск – Войтович І.С.
Комп’ютерна верстка – Литвак А.М.

Формат 60*84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Romans.
Друк різнографний. Ум. друк арк. 30. Тираж 300 прим.

*Віддруковано засобами оперативної поліграфії ПП Самборський І.О.,
вул. Толстого, 3, м. Рівне, Україна, 33028.*